

Expatriate American living in Norway – Songwriter/Multi-instrumentalist/Artist

Jeff Wasserman - Låtskriver/Multi-instrumentalist

The Formative Years – Folk Music, Woodstock & War

Jeff (Jeffrey) Wasserman vokste opp i East Norwich i staten New York, ca 2 km fra landsbyen Oyster Bay på nordkysten av Long Island. I nabolaget bodde også Jean Ritchie, kjent som “The Mother of Folk” og folkemusikksamleren Frank Warner, som oppdaget låter som “Tom Dooley”, “He's Got the Whole World in His Hands,” “Whiskey in the Jar” og “The Days Of 49”. Området rundt Oyster Bay var på -50 og -60 tallet hjemsted til mange av de nye folkemusikerne, som tilhørte kretsen rundt Woody Guthrie og Pete Seeger.

Både Jean Ritchie og Frank Warner var sentrale i etableringen av folkemusikksenteret “The Guitar Workshop”, der Jeff begynte som gitarelev i 14-årsalderen. Tre år senere begynte han selv å undervise i gitar- og mandolin. Det var også her han første gang møtte Jeff Davis, Jeff Warner (sønnen til Frank) og Paul Brady.

I 1969, 14 år gammel, reiste Jeff til The Newport Folk Festival, hvor han for første gang fikk høre nye folkartister som Joni Mitchell og James Taylor. Der fikk han også høre snakk om den kommende Woodstock Music Festival i Bethel, N.Y.

Woodstock ble for Jeff en a ha-opplevelse på mange plan og la grunnlaget for hans musikalske filosofi, “there is no box” – god musikk kan ikke låses inne av rammer.

Vietnam-krigen raste og det var en turbulent tid med antikrigsdemonstrasjoner og arrestasjoner. Jeff valgte å forlate USA som vernepliktsnekter, like før han fylte 18. I halvannet år haiket han rundt omkring i Europa og tjente til livets opphold som gatemusiker. Han dro først tilbake til USA i 1973, da det ble slutt på tvungen verneplikt.

Etter hjemkomsten vant Jeff en låtskriverkonkurranse på en lokal radiostasjon, og 19 år gammel debuterte han som låtskriver og artist. Hans første solo konsert var å åpne for Pink Andersen (Pink Floyd fikk navnet sitt fra, bluesartistene Andersen og Floyd Council). Suksessen ble fulgt opp med flere konserter, bl.a som support for Ry Cooder, Patrick Sky og Sam Chatman (The Mississippi Sheiks).

I tillegg turnerte Jeff sammen med Jeff Davis and Jeff Warner under navnet "The 3 Jeffs". De hadde et bredt utvalg av amerikansk folk på repertoaret, og spilte på klubber, universiteter, coffee houses, huskonserter og til contra og square-dans over hele den amerikanske østkysten.

Det tradisjonelle folkmiljøet var på den tiden konservativt og for trangt for Jeff, som ville videreutvikle musikken sin og blande flere genre. "Chicken-Am-Good" ble etablert med en gjeng likesinnede unge musikere. De spilte egne låter, Old-Timey, Jugband, Bluegrass, Blues, Amerikanske og Celtic folkemusikk og space-opera! ... og de var heller ikke fremmed for å improvisere.

Det var i 1974- 75 med "Chicken-Am-Good" Jeff for første gang kom til Norge på turné. De holdt base på en gård utenfor Haugesund i et helt år, hvor de hadde utallige "all-night" jamsessions og influerte flere (nå kjente) Haugesund-musikere som Øyvind Staveland, Terje Kinn og Bjørn Berge med sin eklektiske folkmusikk.

Jeff og bandet reiste tilbake til USA, hvor de skiftet navn til "Easy on the Tuba". I 1978 vant de N.Y. State "Old Timey og Bluegrass Music Contest" og var support for Lester Flatt.

Det tok ikke langt tid før Jeff igjen dro tilbake til sine musikervenner i Haugesund og blue grass bandet "Gone At Last" ble dannet. Mange av bandmedlemmene dannet senere "Vamp", "Vestlandsfanden", "Bullmilk", "Hemisfair" og Øystein Sundes "Meget i Sløyd".

Det var ikke uten grunn at den legendariske Puls-redaktøren, Tore Olsen, like etter en konsert på Kalvøya-festivalen skrev ; *"Gone at Last er spydspissen for akustisk country musikk i Skandinavia"*. Dette var lenge før pressen uttrykte like stor begeistring for bluegrass som de gjør i dag.

"Gone At Last" holdt på i 20 år og hadde opptil 200 reisedager i året i hele Skandinavia og USA hvor de også gjorde to omfattende turneer med Cindy Cashdollar som bandmedlem, og spilte konserter med slike som Emmy Lou Harris, Bill Monroe, The Seldom Scene, Ralph Stanley og The New Grass Revival.

Jeff m/ Bill Monroe - Gone At Last USA Tour 1986

Gone At Last - åpning 2 kvelder for Emmy Lou Harris - Lone Star Cafe, NYC - 1986

I 1985 ble de Spellemann-nominert for sitt første album “ Gone At Last”. De ga ut “ Still Out There” i 1994 og turnerte også samme år i Skandinavia med ”The Band”.

I tillegg til være en multi-instrumentalist, er det først og fremst låtskriving som har vært Jeff sin hovednæring.

I tillegg til å være en multiinstrumentalist, er han først og fremst kjent for sin låtskriving. Han har nå bodd i Norge siden 1983 og er kanskje mest kjent for å ha skrevet tekstene til megahiten «Everyone Needs A Friend» (Dance With A Stranger), "Tell Me Where You're Going" (Silje Nergaard), and "Moving Time" (Rita Eriksen and Delbert McClinton).

Han har skrevet for og med blant andre; Adam Douglas, Didrik Solli-Tangen, Big Bang, Jonas Fjeld, Sissel Kyrkjebø, Knut Reiersrud, Mighty SamMcClain (USA), Jan Werner Danielsen, Rita Eriksen, Henning Kvitnes, Kristin Berglund, Harpo Svensson (S), Rick Danko (USA) , Sanne Salomonsen (D), Anne Linnet (D), Tom Pacheco (USA). I tillegg har han tolket tekster av norske «nasjonale skatter» Åge Aleksandersen og Ole Paus til engelsk.

Wasserman ble signert til Warner-Chappell i 1994, men valgte å forlate kontrakten i 1997. Han har over 400 verk registrert i TONO systemet og har bidratt på over 85 album.

I 2009 ble han nominert til en **Spellemann nominerte for Årets tekstforfatter** sammen med Bjørn Eidsvåg og Odd Borretzen.

I 2009 ga Jeff ut sitt første soloalbum, Jeffrey & The Free Radikals (Universal/Headwind), som han produserte sammen med Knut Reiersrud. "The Knut Reiersrud Band" var den musikalske trestammen for albumet med Wassermans mange strengeinstrumenter og gjester Garth Hudson, Cindy Cashdollar, Fionnuala Sherry, Claudia Scott, Elg, og mange flere. Utgivelsen ble etterfulgt av en turné med Garth Hudson og Knut Reiersrud Band.

"Han er flott, vi føler at Jeff følger tradisjonen med stor poesi og de store poetene og den musikalske siden på det er sikret." - Garth Hudson

Pressen var også imponert:

- **Blues News** (5/6) - "Wow! Plata er fantastisk om du vil låne øret ditt til grunnfjellet av amerikansk folkemusikk, blandet opp med noe irsk og noe norsk ... ektheten og tidløse akustiske perfektjonen og frodige urnytelsen.
I LOVE IT!"

- **Dagbladet** (5/6) - "Dette er rett og slett 48 minutter med vellyd du bør unne deg ..."

- **Fidelity Magasin** - "et nytt mesterverk"

- **fRoots (England)**- "Et album å se opp for!"

I 2016 ga han ut "The Meeting of the Waters" (2016) i kun fysisk format. Her har Wasserman samlet trådene i sitt rike musikalske liv. Han kokte sangene sine ned til felelåter og introduserte dem for sin mentor fra sine formative tenåringer, Jeff Davis, trad. Amerikansk banjo, felemann og folklorist. Bare sanger som Davis fant å være sammenfallende med tradisjonell folkemusikk ble spilt inn, og for det meste i Davis egen stue. Wasserman reiste tilbake til Norge og bygget videre på de innspilte felelåtene med sitt arsenal av instrumenter; lagt til bidrag fra andre i hans musikalske familie fra 4 forskjellige land – Norge, USA, Irland og Sverige som også inkluderte den 18 år gamle datteren Ella som gjør en imponerende vokaldebut. Andre musikalske kamerater i hans "Intercontinental String Band" er også bemerkelsesverdige - Paul Brady, Jonas Fjeld, Andy Irvine, Claudia Scott, Knut Reiersrud, Esbjørn Hazelius og Brennen Leigh.

"The Meeting Of The Waters" er et helt akustisk album og ble spilt inn med vintage akustiske instrumenter og med de beste "vintage" mikrofonene som er tilgjengelige. Resultatet var et rikt, varmt broderi og svært organisk opptak som gir lytteren følelsen av å faktisk være i samme rom som musikerne gjennom 12 tidløse sanger.

T Bone Burnett - "En bemerkelsesverdig samling av sanger ... En manns reise til sentrum av amerikansk musikk, og reisen tilbake for å lage sin egen ... Jeff har erobret verden gjennom sin sjelfulle oppdagelse".

Noen andre anmeldelser:

Blues News (5/6) - "Wow! Plata er fantastisk hvis du vil låne øret til grunnlaget for amerikansk folkemusikk, blandet med litt irsk og litt norsk... autentisiteten og tidløs akustisk perfektjon og frodig fremføring. I LOVE IT!"

Dagbladet (5/6) - "Dette er rett og slett 48 minutter med eufoni du bør kunne deg..."

Fidelity Magazine - "et nytt mesterverk"

fRoots (England) - "Et album å se etter!"

Wasserman ble tildelt **TONO EDVARD-prisen** (som i Grieg; TONO er Norges utøvende høyreorganisasjon) i 2016. Wasserman fant ut at det ville ta seks multiinstrumentalister for å fremføre de finvevde komposisjonene fra «The Meeting of the Waters» live. Så i 2017 samlet han en unikt multinasjonal (Norge, Sverige, USA), multigenerasjonell (fra 26 - 74) gruppe av multiinstrumentalistiske akustiske utøvere, til et band og kalte det "**Jeffrey's Reverie**" ([Reverie](#) = dagdrøm).

Jeffrey's Reverie har turnert mye de siste fire årene i Norge. De utviklet en unik, eklektisk lyd dypt forankret i tradisjonell amerikansk, keltisk og skandinavisk folkemusikk, låtskrivingen til Jeff Wasserman, og vokalharmonikjemien til de tre signaturvokalistene, Jeff, Anne Marit Bergheim og Marius Graff. På slutten av høstturnéen 2019 gikk de inn i studio og spilte inn det meste av «We Shall Dance Again». Så slo COVID-pandemien inn og rekorden ble ikke fullført før i 2023.

Web: www.jeffwasserman.no

Facebook: www.facebook.com/Jeffrey.A.Wasserman/

Instagram: [jaws_bone](https://www.instagram.com/jaws_bone)

Email: JawsHarp@gmail.com | Tel .: +47 9133 2229